

[Finansministeren.]

havde en meget nærliggende mulighed derfor. Jeg kan ikke se det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om støtte til tilvejebringelse af kollegier for unge under uddannelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 127) findes i tidenden sp. 4566, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1181).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Albertsen: Før første behandling af det lovforslag, som den højtærede undervisningsminister her havde fremsat, var det vel ikke helt sikkert, at vi kunne nå at få det færdigbehandlet i denne samling. Imidlertid viste det sig ved første behandling, at der var almindelig tilslutning til lovforslaget, og det har også vist sig under udvalgsbehandlingen, at forhandlingen har været præget af stort set enighed om tankegangen og udformningen af lovforslaget. Det blev fra alle sider stærkt understreget, at en lovgivning på dette område kunne være ønskelig og værdifuld, fordi erfaringerne viser, at der her er et betydeligt behov, som ikke i kraft af gældende lov er blevet løst på en tilfredsstillende måde.

Ikke mindst for hovedstadsområdet vedkommende og måske også i høj grad for Århus' vedkommende er der tale om et

meget betragteligt behov for nye kollegier. Den lovgivning, vi har haft, har ikke i tilstrækkeligt omfang tilgodeset disse manglers afhjælpning, og de private kredse, som så prisværdigt og udmærket har vist initiativ, har ikke kunnet dække behovet. Samtidig må man jo bemærke, at der i de seneste år er sket en ret betydelig vækst i de kategorier af unge, der kommer ind i det billede, vi her drøfter.

Der er jo tale om en lovgivning, der ikke alene tager sigte på at tilgodesee kollegiebehovet for den studerende ungdom, men også for den ungdom, der er under uddannelse i øvrigt. Jeg tror derfor, at den enighed, der her er konstateret i tinget, er overordentlig vigtig og værdifuld. Denne enighed giver ikke alene ministeren en mulighed for at få loven ført ud i praksis gennem et statsligt initiativ, men denne enighed vil være afgørende for, at private kredse, at boligselskaber, at kommuner kan vise interesse for de opgaver, som melder sig for dem.

Vi har under udvalgsarbejdet haft samråd med den højtærede undervisningsminister, og vi har modtaget en række henvendelser fra organisationer, der navnlig på dette område havde interesser at forfølge: Den danske Købstadforening, Danske Studerendes Fællesråd, Københavns Ungdoms- og Arbejderkollegium, Provinshandelskammeret og Dansk Kvindesamfund. Henvendelserne har fra alle sider været præget af en positiv holdning over for lovforslaget, men man har haft særlige ønsker og særlige hensyn, der skulle tilgodeses. Kommunerne har navnlig peget på et område, som vi i udvalget er enige om bør med i lovens endelige udformning. Mellem anden og tredje behandling må vi derfor forvente et ændringsforslag fra den højtærede undervisningsminister; det vil tage sigte på, at kommunerne placeres på samme måde som institutioner og fonds. Herom er man enig i udvalget.

Det problem, der navnlig har givet anledning til forhandling og diskussion i udvalget, har været spørgsmålet om den fondsdannelse, som den højtærede undervisningsminister i fremsættelsestalen gav udtryk for ville være ønskelig at få etableret i forbindelse med denne lovgivning for derved at tilsigte en nogenlunde ensartet

[Albertsen.]

prispolitik eller ensartet fastsættelse af lejen i de kollegier, der skulle opføres efter denne lovgivning. Debatten har navnlig koncentreret sig om, hvorvidt de kollegier, der bliver etableret ved andet initiativ end det, Kollegieselskabet af 1960 står for, skulle ind i denne fondsdannelse og derved føre den samme pris- eller lejepolitik som dem, der direkte sorterer under Kollegieselskabet. Vi er enige om, at det vil være rimeligt at tilgodese de private og lokale hensyn, som her kommer ind i billedet, såfremt der er tale om virkelige bidrag fra en kommune, private kredse eller sociale institutioner, hvad der nu måtte være tale om, men det kan selvfølgelig være nyttigt, at vi mellem anden og tredje behandling nøjere overvejer, hvilke krav der så må stilles, for at selskaber skal kunne om jeg så må sige, helt uafhængigt fastsætte priser eller lejer.

Det kan jo ikke være sådan, at blot et meget beskedent bidrag helt og suverænt skal være afgørende for ledelse og prispolitik og mange andre forhold i så henseende, men det regner jeg med at vi mellem anden og tredje behandling får lejlighed til at se lidt nærmere på. Det er jo helt klart, at problemet i særlig grad presser på inden for hovedstadsområdet, og jeg tror, det bliver overordentlig nødvendigt, at den højtærede undervisningsminister snarest tager et initiativ over for hovedstadskommunerne, og at disse virkelig viser forståelse over for den tankegang, som loven er udtryk for, og det er jo så meget lettere, som et enigt folketing forhåbentligt vil stå bag loven. Det bliver nødvendigt, at kommunerne tilgodeser det behov, der er for fremskaffelse af tilstrækkelig jord, og interesserer sig for placering af de byggekvoteer, der her skal ind i billedet, på en sådan måde, at disse sager virkelig bliver fremmet i boligministeriet. Det er sikkert sådan, at mange af de unge, det her drejer sig om, vil mene, at det vil blive nødvendigt, at der handles hurtigere, end det her er tænkt, således at man kunne fremme eventuelt køb af bestående ejendomme, som måske særlig kunne egne sig til det her nævnte formål.

Vi har under udvalgsarbejdet fået en henvendelse fra et enkelt kollegium, hvis byggeegnskab ikke blev afsluttet og som

følge af det foreliggende lovforslags fremkomst var ængstelig for bevillingsmæssigt at komme i klemme. Således som betænkningen er udformet, skulle det problem være løst, og jeg forventer, at den højtærede boligminister, som jo indtil nu er administrator af den lovgivning, der har været gældende på dette område, vil være opmærksom på det særlige problem, som det pågældende kollegium er ude for, så at det på ingen måde kommer i klemme, og at det får en afslutning på sit regnskab, så at det kan løse den opgave, det har stillet sig og som det så prisværdigt har arbejdet med.

Jeg skal ikke knytte yderligere bemærkninger til lovforslaget her ved anden behandling, men udtale den forventning, at den enighed, som prægede lovforslagets første behandling, også vil komme til udtryk i dag, og at vi efter anden behandling og inden vi kommer til tredje behandling kan få en kort udvalgsbehandling, hvorunder vi kan tage stilling til det ændringsforslag, som den højtærede undervisningsminister har bebudet.

Dalsgaard: Som sagt allerede ved første behandling vil venstre medvirke ved gennemførelsen af det fremsatte lovforslag om øget støtte til kollegiebyggeri for alle unge under uddannelse, og den fordobling af beløbsrammen for kollegiebyggeriet, som forslaget indebærer, forekommer efter de givne oplysninger så vel begrundet, at denne investering bør gives en fremskudt prioritet. Det drejer sig jo om en påkrævet håndsrækning til unge under uddannelse, og den bør efter min opfattelse ydes, selv om den økonomiske situation og specielt boligsituationen i almindelighed ligger hårdt, især takket være en u hensigtsmæssig politik gennem en årrække. Disse store problemer tilsigter den nye lov ikke at klare; her drejer det sig kun om det begrænsede område, kollegiebyggeriet.

Under førstebehandlingen bemærkede jeg med tilfredshed, at ministeren var enig med mig i, at det ikke skal være luksusbyggeri, men at man vil tilstræbe en passende standard i overensstemmelse med tidens krav.

Efter at en række spørgsmål og detaljer har været drøftet i udvalget, blev der

[Dalsgaard.]

hurtigt enighed om, at lovforslaget burde fremmes allerede i dette folketingsår, og jeg kan på venstres vegne anbefale dets vedtagelse.

Clara Munck: Da mit partis ordfører ved første behandling af dette lovforslag, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, desværre ikke er i stand til at være til stede ved anden behandling, skal jeg på det ærede medlems og det konservative folkepartis vegne udtale stor velvilje ved dette lovforslags fortsatte behandling.

Vort partis ordfører gjorde ved første behandling opmærksom på, at vi ville finde det rimeligt, bl. a. når man drøftede den støtte, der ligger til uddannelsen i dette lovforslag, at folketinget fik mulighed for at drøfte støtteforanstaltninger i al almindelighed for unge under uddannelse. Vi har ikke haft mulighed for under udvalgsarbejdet at komme ind på alle disse enkeltheder, og jeg går derfor ud fra, at folketinget på anden vis får mulighed for at beskæftige sig med alle problemerne.

Det var med nogen undren, vi inden for mit parti gennem aviserne erfarede, at den højtærede statsminister mente, at dette lovforslag ikke behøvede at vedtages i denne samling, og derfor har vi kun med glæde under udvalgsarbejdet kunnet konstatere, at folketingets forskellige grupper var enige om, at dette måtte være en sag, der hastede.

Jeg skal ikke her udtale mig om bolig-situationen. Det er vor tro uanset den vanskelige situation ikke mindst for ungdommen, at denne lov vil hjælpe de unge, sådan at kollegiebyggeriet kan skyde mere op, end vi har set det indtil nu.

Mit partis ordfører pegede også ved første behandling på, at der efter hans mening måtte ske en ændring i lovforslagets § 1, således at det ikke kun var selvejende institutioner, der kunne få støtte efter loven, men at fonds o. lign. kunne komme i betragtning. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Albertsen gjorde sig skyldig i en fejltagelse ved nu at sige, at den ændring, den højtærede undervisningsminister har bebudet, også skulle omfatte kommuner. Det var vi jo netop enige om ikke skulle være tilfældet. Når det var

afgørende for mit partis ordfører at få fonds o. lign. med, skyldes det en argumentation, vi har haft mulighed for nærmere at bedømme under udvalgsarbejdet, og som jeg derfor heller ikke skal komme ind på.

Vi er som sagt tilfredse med den måde, hvorpå lovforslaget blev behandlet under udvalgsarbejdet. Vi er enige i det ændringsforslag, den højtærede undervisningsminister har bebudet at ville stille, og kan kun anbefale lovforslagets endelige vedtagelse.

Else-Merete Ross: Da hele udvalget indstiller lovforslaget til vedtagelse, har jeg ikke mange bemærkninger at gøre.

Jeg håber ikke, det vil vække mishag hos noget æret medlem her i salen, når jeg udtrykker glæde over, at alle ærede medlemmer i udvalget har været fremkomme-lige, og at det derfor vil lykkes os at behandle lovforslaget færdigt i denne samling.

Selv om det muligvis kan være vanskeligt at få igang sættelsestilladelse til kollegiebyggeri lige med det samme, kan man, når loven er vedtaget, dog sikre sig de nødvendige arealer og også projektere, så at tiden derved udnyttes.

Jeg finder, det er af betydning, at vi har fået klarlagt, hvilke opgaver Kollegieselskabet af 1960 har, nemlig kollegiebyggeri i forbindelse med de højere læreanstalter i København og Århus. Desuden kan Kollegieselskabet drage omsorg for kollegiebyggeri, hvor dette ikke sker på lokalt initiativ. Jeg tror dog, at denne lov vil bevirke, at der virkelig kommer gang i det lokale initiativ.

I betænkningen har vi, selv om den højtærede minister også gjorde det i sin fremsættelsestale, lagt vægt på, at fremhæve, at kollegiebyggeriet skal gælde for alle unge under uddannelse og ikke blot for unge under højere uddannelse. Dansk Kvindesamfund har i en skrivelse til udvalget understreget betydningen af, at disse kollegier indrettes til unge af begge køn. Udvalget mente, der var taget tilstrækkeligt hensyn hertil, idet betænkningen taler om „alle unge“. Jeg ville ønske, at det var tilfældet. Da man i sin tid drøftede menneskerettighedernes erklæring,

[Else-Merete Ross.]

var der megen diskussion om den første paragraf, der taler om, at alle mennesker er født fri og lige. På engelsk benyttes ordet „men“, som jo betyder mænd og mennesker, og flere delegerede fandt det derfor uheldigt at benytte dette ord. Trods meget hovedbrud fandt man intet bedre udtryk, og den indiske delegerede foreslog, at det skulle slås fast ved en kommentar, at når ordet „men“ blev brugt, omfattede det både mænd og kvinder, og dette blev vedtaget. Jeg vil henstille til den højterede minister, at han vil fortolke udtrykket „alle unge“ som dækkende både kvinder og mænd, uden at det er nødvendigt, at vi har en speciel kommentar i loven, og at han, når han får forslag ind om oprettelse af kollegier, ved fordelingen ikke blot vil tage hensyn til den geografiske fordeling, men også til, at der bliver pladser i rimeligt antal til pigerne.

Ved første behandling var der nogle, der talte for, og andre, der talte imod, at kollegierne blev indrettet således, at de i sommertiden kunne bruges som hoteller. Under udvalgsbehandlingen har jeg fået det indtryk, at kollegierne kunne bygges forskelligt, men at man på steder, hvor man vidste der var behov for værelseudlejning i sommertiden, kunne bygge kollegier på en sådan måde, at de kunne bruges som hoteller. Jeg vil gerne spørge, om man fra ministeriets side vil overlade til de enkelte selvejende institutioner og fonds at træffe bestemmelse herom, selv om det muligvis kunne medføre en lidt forskellig standard inden for kollegiebyggeriet.

I mit parti er vi meget glade for dette lovforslag og håber, at loven virkelig må bidrage til at afhjælpe den fortvivlede boligsituation for unge under uddannelse. Derfor kan jeg på det varmeste anbefale lovforslaget.

Morten Lange: Udvalget har ved behandlingen af dette lovforslag været i et dilemma; tiden, som har været til vor rådighed, har været kort, og vi har alle været klar over, at det var bydende nødvendigt at få lovforslaget gennemført hurtigt. Det havde imidlertid været overordentlig ønskeligt, om udvalget kunne have fået lidt mere tid, ikke til at gennemgå lovforslagets detaljer

— det tror jeg ikke var nødvendigt — men til at orientere sig lidt mere med hensyn til det kollegiebyggeri, som allerede findes, og blive orienteret om de planer, som er udarbejdet på forskellig vis. Det kunne have givet anledning til en noget mere fyldig betænkning, og derigennem kunne vi måske have hjulpet lidt i retning af at finde frem til den fremtidige linje for kollegiebyggeriet. Men med den overordentlig akutte situation, der foreligger, har det i hvert fald forekommet mig, og jeg tror også det øvrige udvalg, at det var vigtigere at komme i gang end at raffinere disse planer yderligere.

Jeg skal derfor knytte nogle enkelte bemærkninger til spørgsmålet om den struktur, som vi formodentlig må sigte efter, og derigennem håbe jeg stiger lidt ned fra menneskerettighedernes erklæring til det lidt mere dagligdags kollegieliv. Blot skal jeg meddele det ærede medlem fru Else-Merete Ross, at med den nuværende formulering har kvinderne fået en fortrinnsstilling ved kollegiebyggeriet: der står, at det skal omfatte alle unge, og kvinderne er længere unge end vi andre, så i den formulering ligger der ganske givet en vis diskriminering af mændene! Men det går vel nok endda.

Efter lovforslagets formulering får man den opfattelse, som jeg også mener er rigtig som hovedprincip, at kollegierne skal være for alle unge, og det kan man vel fortolke sådan, at alle kollegier skal være for alle unge. Jeg tror også, det er et rigtigt hovedprincip, selv om vi sikkert må forudse, at en hel række af de kollegier, der opstår under hensyn til geografiske eller andre forhold, måske nok vil indskrænke sig til at omfatte en eller anden gruppe. Men det, som jeg opfatter som det vigtige i dette lovforslag, er, at en sådan indskrænkning, som hidtil har været hovedreglen, i fremtiden formodentlig bliver undtagelsen, og det tror jeg er rigtigt. Jeg tror, det vil være en fornuftig udvikling.

Jeg skal ikke sige mere om, at kollegiebyggeriet er presserende. Det er sagt ved første behandling, og det ærede medlem hr. Albertsen gentog det her fuldstændig korrekt formet, idet han sagde, at det var et spørgsmål, om ikke der måtte tages et mere pludseligt initiativ, end denne lov er udtryk for. Jeg er af den overbevisning,

[Morten Lange.]

at et sådant direkte initiativ over for bestående boligmasse, som må stilles til rådighed for studenter, bliver nødvendigt. Ja, det er meget svært, men en eller anden løsning bliver næsten nødvendigvis tvunget frem af det studenterpres, som vi kan regne med i de næste 2-3 år. Vi er altså naturligvis fortsat velvillige over for dette lovforslags hurtige gennemførelse, men især velvillige, hvis den højtærede minister vil tage endnu mere initiativ, end loven foreskriver.

Bækgaard: Af betænkningen til lovforslaget fremgår det, at den højtærede undervisningsminister vil stille ændringsforslag inden tredje behandling om, at det private initiativ ikke skal hæmmes alt for meget. Det er vi i vort parti tilfredse med, og det for nylig omtalte tilfælde, hvor en privatmand har indrettet en villa til 5-6 studerende, viser netop nødvendigheden af en sådan ændring.

Ved første behandling blev flere spørgsmål draget ind i debatten, f. eks. om lånenes størrelse, løbetid, kollegietilsyn m. m., og da mit parti ikke har fået meddelelse om, hvad der er foregået i udvalget, vil jeg gerne takke for den redegørelse, som det ærede medlem hr. Albertsen gav om disse ting, men jeg vil gerne have tilsagn om, at kollegieophold kun gives til dem, som virkelig har behov derfor. Jeg har nemlig erfaret, at studerende her fra hovedstadsområdet bor på kollegier i København, selv om de udmærket kunne bo hjemme.

Som jeg sagde ved første behandling, er de uafhængige stadig interesseret i ungdommens uddannelsesmuligheder, men jeg tror, at de unge selv vil være lige så meget og måske endnu mere interesseret i, at der er en bolig til dem, når studietiden er forbi, og af den grund vil vi advare imod at fremme kollegiebyggeriet på bekostning af almindeligt boligbyggeri.

Undervisningsministeren (Helweg Petersen): Det har været og er hensigten med denne lovgivning, at man skal kunne påkalde alle interesserede kredses medvirken. Derfor vil jeg, som det er oplyst i betænkningen, stille ændringsforslag til §§ 1 og 2, således at der i disse paragraffer efter ordene „selvejende institutioner“ indføjes: „fonds og

lignende“. I den tillægsbetænkning, der vil blive afgivet inden lovforslagets tredje behandling, vil de bebudede ændringsforslag findes.

Angående den diskussion, der har været ført vedrørende Kollegieselskabets virksomhed, som de ærede ordførere også har været inde på her, vil jeg gerne understrege, at dette selskabs opgaver i høj grad skal være supplerende; det vil sige, at selskabet skal være initiativtagende og formidlende ved byggeri til kollegier, når det er påkrævet, og deri ligger altså, at man ikke skal forvente, at Kollegieselskabet tager initiativer de steder, hvor lokale kredse vil gøre det. Men jeg tror — de ærede medlemmer hr. Albertsen og hr. Morten Lange var inde på det — at der især i hovedstadsområdet vil være brug for, at der tages initiativer fra centralt hold, og jeg skal være opmærksom på det spørgsmål, som de ærede medlemmer rejste i forbindelse med ældre ejendomme. Jeg erkender det vældige behov, der er, og vi må ganske utvivlsomt tage skridt til en hurtig tilvejebringelse af muligheder for at imødekomme det vældige pres, der er tale om.

Jeg er naturligvis villig til mellem anden og tredje behandling at forhandle om det spørgsmål, det ærede medlem hr. Albertsen var inde på, og som det ærede medlem fru Clara Munck også berørte, spørgsmålet om kommunernes stilling. Det ser ud til, at der her er en vis misforståelse, men vi kan jo se på det i udvalget. Det, der for mig har været det afgørende, er, at vi kan påkalde alle gode initiativer. Det skal vi tilgodese ved udformningen af loven.

Det ærede medlem fru Clara Munck var inde på forholdet til ungdommens uddannelsesfond. De problemer, der knytter sig til denne fond, behandler vi i et særligt udvalg, og jeg vil gerne sige, at det er klart, at vi med fordelingen af støtten fra ungdommens uddannelsesfonds midler må tage hensyn til, om de unge har adgang til at bo i kollegier. Der må være en sammenhæng her.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross var inde på, om ordet „unge“ dækkede både kvinder og mænd, og jeg skal da meget gerne bekræfte, at administrationen nok skal sørge for, at dette bliver fastholdt.

Så spurgte det ærede medlem, om vi ville

[Undervisningsministeren.]

muliggøre, at der kunne bygges kollegier, der også kunne tilgodese hotelformål. Jeg tror, det er rigtigt ikke at tage nogen klar stilling til hele dette spørgsmål, men jeg kan sige, at ministeriet vil være rede til at se på de problemer, der her måtte være, ud fra de lokale forudsætninger, det behov, der måtte være enkelte steder for at kunne skaffe pladser til turister eller andre på denne måde, og så må man se på problemerne i hvert enkelt tilfælde.

Jeg takker for den tilslutning, der er givet fra alle sider, og vil gerne udtrykke min glæde over, at det er lykkedes at komme igennem til et resultat allerede i dette folketingsår.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-12 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ophævelse af politikasserne [af Poul Møller, Thisted Knudsen m. fl.].

(Første behandling af lovforslaget (nr. 54) findes i tidenden sp. 1419, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1177).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

K. B. Andersen: Sådan som betænkningen om det foreliggende lovforslag er kommet til at se ud, skulle der ikke være anledning til mange bemærkninger her ved anden behandling. Det er et enigt udvalg, der ind-

stiller lovforslaget til vedtagelse i en ændret affattelse, men sådan at forstå, at det i realiteten er det oprindelige forslag, der gennemføres med nogle tekniske og tydeliggørende ændringer.

Som det fremgår af betænkningen, var der på et vist tidspunkt under udvalgsarbejdet overvejende stemning for at opretholde, hvad man kan kalde en begrænset politikasseordning, men bl. a. under hensyn til problemer i forbindelse med at sikre, at indtægter og udgifter i disse mindre kasser kom til at modsvare hinanden, vendte udvalget tilbage til forslagsstillernes udgangspunkt: en egentlig ophævelse af politikasserne.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed takke den højtærede justitsminister for den måde, hvorpå udvalget har fået assistance på overvejelsernes forskellige trin. Det fremgår af betænkningen, hvilke områdegrupper af udgifter der har været afholdt af politikasserne i de senere år. Fremtidig må disse udgifter søges afholdt på ganske normal måde af statskassen. Det udtales også i betænkningen, at der også i fremtiden, efter at formuen er overført til statskassen, vil kunne ydes politiets tjenestemænd lån af statskassen til anskaffelse af tjenestemotorkøretøjer.

Enstemmigheden må betyde, at der nu bliver ro om dette felt. Hvis det er rigtigt, som det har været sagt, at politiet landet over skulle have haft gener af den offentlige debat om politikasserne, må det beklages, så meget mere som der i det foreliggende materiale intet findes, der i mindste måde kan give anledning til kritik af politiets tjenestemænd.

I det oprindelige lovforslag var datoen 1. januar foreslået som ikrafttrædelsesdato. Det lod sig ikke gennemføre, og der er i udvalget, som det fremgår, enighed om, at 1. oktober 1963 skal være ikrafttrædelsesdato.

Loven vil ikke komme til at gælde for Færøerne, hvor kancelliplakaten af 1819 altså stadig vil danne grundlaget for politikasserne, indtil loven ved kongelig anordning sættes i kraft også dér.

Jeg skal med disse få bemærkninger anbefale ændringsforslagene og lovforslaget i den ændrede skikkelse til vedtagelse.